

L'IE

L'Informatiu Estudiantil **23**

IES HONORI GARCIA · LA VALL D'UIXÓ

Curs 2014 - 2015

TEDxla Vall, any II
Antonio Cabrera, el poeta filòsof
Els nous catedràtics de l'Honori
Els grafitis de la Vall

LA NOSTRA OPINIÓ

03 | Llum al final del túnel

EN PORTADA

04 | TEDxIaVall: la collita del 2015

08 | El primer institut amb Tedx d'Espanya

EDUCACIÓ I SOCIETAT

09 | De l'atur a la vida laboral, tot passant per un cicle formatiu

11 | «El que més valore en les persones és l'esforç»

13 | «Als set anys ja cuinava i als tretze vaig descobrir l'àlgebra»

REPORTATGE

15 | El filòsof poeta

PERSONAL

18 | Els nous catedràtics de l'Honori

EL POQUES PARAULES

19 | Mario Salafranca i J. Ramón Fas

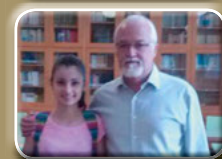

COSES DEL CENTRE

20 | Un espai per a l'excel·lència

21 | "M'agrada la música, llegir i vore futbol"

23 | Una alumna de 10

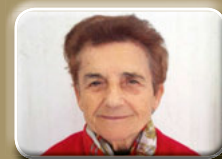
COSES DEL POBLE

24 | Rememorant la fàbrica Segarra

25 | Un apunt de la vida rural

27 | Entreteniment abans de la tecnologia

28 | El grafiti

A LA CONTRA

31 | La saviesa en un clic

GENT DE L'HONORI

32 | Sebastià

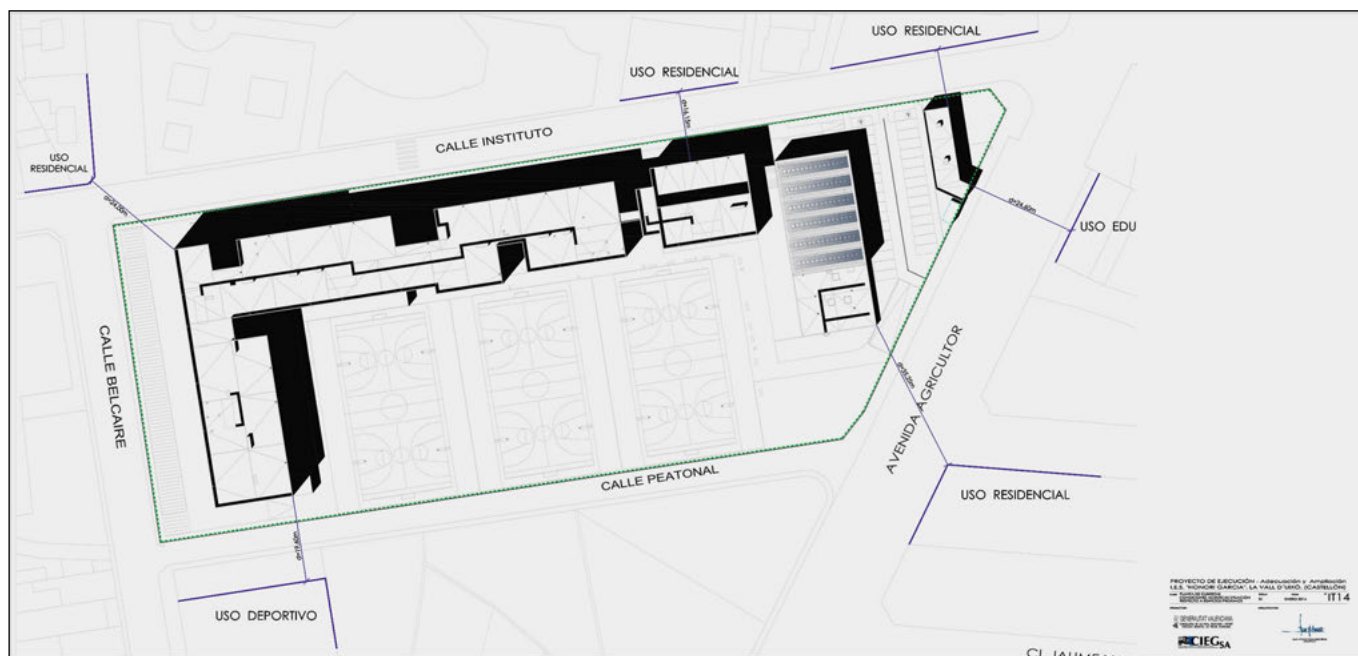

DIRECTOR: Joan Garí
CONSELL DE REDACCIÓ: Alumnes de 4t d'ESO
DISSENY I MAQUETACIÓ: Juan Lara
FOTOCOMPOSICIÓ I IMPRESSIÓ: Sichert, S.L. (Vila-real)
DIPÒSIT LEGAL: CS-160-2011
ISSN: 2174-2839

Llum al final del túnel

Des que el president de la Generalitat, Alberto Fabra, va anunciar el 23 de setembre de l'any 2013 (en el debat de política general de les Corts Valencianes) la construcció de catorze noves infraestructures educatives, han passat vint mesos. Les catorze localitats agraciades eren Almàssera, Almassora, Beniarbeig, Borriana, Ibi, la Vall d'Uixó, la Vila Joiosa, Montserrat, Nàquera, Oriola, Paiporta, Sueca, València i Vinaròs. En el cas de la Vall, el centre compromés era òbviament el nou Honori Garcia.

Al cap i a la fi, i segons la documentació de la licitació a què hem fet referència, el termini d'execució de les obres és de diu-huit mesos. És clar que el problema consisteix a saber a partir de quin mes d'aquest any 2015 comencem a comptar aquest any i mig. D'una manera o altra, ja ens n'aniríem a l'any 2017, com a molt prompte. En eixe moment —al setembre— farà set anys exactes que els alumnes i els professors de l'Honori estem en aules prefabricades. Seria oportú, ja, solucionar el tema.

Plànols del nou institut, segons el projecte licitat

En tot aquest temps, s'ha produït una notícia que ha cobert d'esperança la nostra comunitat educativa: al desembre del 2014, el Diari Oficial de la Unió Europea publicava la licitació de les obres de construcció del nou centre, per un import de 8.068.813,92 euros. De llavors ençà, la dinàmica de la burocràcia oficial ha seguit el seu camí. Si tot va bé, és possible que abans de les eleccions autonòmiques (previstes per a finals del mes de maig) hi haja moviment al solar —ara arrasat— del nostre centre. No es descarten cerimònies de rigor com col·locacions de “primeres pedres” i altres escenificacions fotogràfiques del mateix estil. I tot estarà molt bé, no cal dir-ho, si el compte enrere en què pareix haver entrat el projecte ja no s'atura.

Naturalment, no podem predir el futur. Hem de confiar que tot es desenvoluparà segons està previst, es compliran els terminis legals i no hi haurà problemes suplementaris. Ja hem patit massa, en estes terres nostres, de projectes que s'han anunciat a bombo i platerets, i després o ja no se n'ha sabut res més (cas de l'hospital de la Vall) o s'han convertit en edificacions caríssimes i perfectament inutilitzades (aeroport de Vilanova).

Ara que l'Honori pot contemplar per fi llum al final del túnel, demanem a tots els actors implicats que estiguen a l'altura de les circumstàncies. I que siguin conscients que —com s'ha dit— cada euro invertit en Educació es multiplica per cinc en el seu retorn a la societat.

«La meva feina és ensenyar; la meva vocació, aprendre». PONÇ PONS

TEDxlaVall: la collita del 2015 L'IE

Després de l'èxit de l'any passat, el 25 d'abril s'inaugura la segona edició del TEDxlaVall. Aquests són els seues ponents.

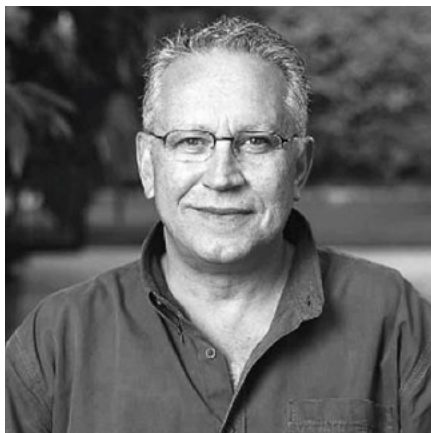
José Carlos Díaz

Aquest economista observador va néixer a Palència, als Camps de Castella que van enamorar a Machado. Va ser un xiquet normal, en una família normal, que va créixer en un barri normal de Madrid, que va anar a un col·legi normal i que encara manté els seus amics de la infantesa i l'adolescència.

Es va educar en una família humil, amb problemes per arribar a final de mes, sense luxes però sense passar necessitats bàsiques. Tots els seus records d'aquella època són felços. Va tenir una educació amb valors que avui intenta transmetre als seus fills i aplicar-los en cada cosa que fa.

Va arribar a la Universitat d'Alcalà sense gaire convicció. Però el primer dia es va comprar el manual d'Economia de Samuelson i no va poder parar de llegir, observar i aprendre economia fins avui.

Sempre ha compaginat la seva vida acadèmica com a professor amb la vida a l'empresa privada. Ha treballat en els mercats financers. Amb 29 anys va ser director financer d'una empresa de 150 treballadors en la qual es va encarregar de fer un pla estratègic i d'internacionalització. Però el seu moment de major desenvolupament professional el va aconseguir en Intermoney fa deu anys. El seu treball consistia a analitzar i resoldre problemes econòmics de clients o dubtes de mitjans de comunicació durant tota la seva jornada laboral. Se sentia com un futbolista que podia dedicar-se al que més li agrada, estudiar economia. I ha seguit disfrutant.

Fernando Delgado

Fernando Delgado, periodista i escriptor, nascut a Santa Cruz de Tenerife el 1947, és llicenciat en Filosofia i Lletres i en Ciències de la Informació per la

Universitat Complutense. Va estudiar Magisteri a l'Escola Normal de la Llacuna (Tenerife) i Declamació al Conservatori Superior de Santa Cruz de Tenerife.

És autor de diferents novel·les, assajos i llibres de poemes. Té una extensa nòmina de premis rebuts, entre els quals el Premi Europa a Salern el 1986, l'Ondas Nacional de Televisió i el premi del gremi d'editors de Catalunya. Els bibliotecaris de la Comunitat Valenciana el van distingir en 2010 com a bibliotecari d'honor i la vila de Faura, a València, on resideix, l'ha distingit amb el títol de ciutadà d'honor el 2012. Ha estat membre del jurat del Premi Príncep d'Astúries i és membre permanent dels jurats del Premi Planeta i del "Fernando Lara" de novel·la.

El 1968 va ingressar per oposició en Ràdio Nacional d'Espanya. Allí ha desenvolupat una llarga carrera com a directiu. Membre del Consell d'Administració de RTVE per elecció parlamentària, des de 1986 fins a 1999, va passar a ser director general de Tele Expo a l'Exposició Universal de Sevilla en 1991 i fins a 1993.

Entre 1993 i 1996 va dirigir i va presentar els telenotícies del cap de setmana de TVE i des de 1996 fins 2005 va dirigir i presentar el programa "A vivir que son dos días" a la Cadena SER, on va passar després a ser comentarista fix en els seus espais d'opinió fins 2009.

José Antonio López Guerrero

José Antonio López Guerrero (Madrid 1962), és professor titular de microbiologia de la Universitat Autònoma de Madrid (UAM), universitat on va realitzar els seus estudis de biologia, doctorant-se amb premi extraordinari el 1989.

Al costat dels seus tasques docents, en l'actualitat és investigador i director del Departament de Cultura Científica del Centre de Biologia Molecular Severo Ochoa (UAM-CSIC). Després d'un primer Postdoctoral al Centre d'Investigacions Biològiques (1990-1993) sobre models murins d'artritis reumatoide, es va traslladar al Centre Alemany d'Investigacions Oncològiques (Heidelberg, 1993-1996) on va estudiar els aspectes moleculars de la infecció per parvovirus.

Després del seu retorn a la UAM i actualment, dirigeix un grup d'investigació sobre neuropatologia associada a herpes simplex -labial-. Concretament, la investigació versa sobre l'efecte d'aquest virus, molt comú, en el possible desenvolupament d'algunes malalties neurodegeneratives i desmielinitzants, com Alzheimer o esclerosi múltiple. Des del Centre de Biologia Molecular Severo Ochoa, coordina un dels departaments de comunicació social de la ciència més actiu de tot Espanya.

Com amant de la divulgació científica, col·labora activament en diversos programes de ràdio (Ràdio 1, Radio 5, Ràdio Exterior, Ràdio Utopia), TV (La meva + DTV, TVE2, UNEDtv) i premsa escrita (El Cultural).

És autor i / o editor de 12 llibres i de més de 130 articles, tant científics internacionals com de divulgació, a més del Blog "Bio (Ciència + Tecnologia)", a Madrid.

Concepción Maldonado González

Va estudiar Filologia Hispànica (1985) a la Universitat Complutense de Madrid i posteriorment va realitzar la seva tesi doctoral (1990) sobre el discurs directe i el discurs indirecte, sota la direcció d'Ignacio Bosque.

Des de 2011 és professora titular interina en el departament de Filologia Espanyola III, a la Facultat de Ciències de la Informació de la Universitat Complutense de Madrid. I des de 1987 fins a juliol de 2009 va exercir la docència a la Universitat San Pablo-CEU.

Des de 1989 fins a la data és responsable de Lexicografia a Ediciones SM, on ha projectat i dirigit molt diversos diccionaris (alguns d'ells, premiats a Europa), i tots ells definits pel seu caràcter didàctic i innovador. Mereixen

mentió especial el diccionari *Clave* (amb pròleg de Gabriel García Márquez) o *Redes i Práctico*, els dos diccionaris combinatoris de l'espanyol contemporani dirigits per l'acadèmic Ignacio Bosque. Actualment, treballa en l'elaboració de diccionaris didàctics escolars per diferents països hispanoamericans.

Ha format part de diversos grups de recerca. Actualment, pertany al grup UPSTAIRS (Unitat d'Estudi de la Paraula. Estructura Interna i Relacions sintàctiques), grup investigador reconegut de la UAM que actualment desenvolupa el Diccionari multilingüe de verbs de moviment, finançat pel Ministeri d'Economia i competitivitat i al grup GRAMDIS II (Gramàtica i discurs: procediments lingüístics de la interacció comunicativa), grup investigador reconegut de la UCM que estudia «El discurs en els mitjans de comunicació: interacció entre la llengua, estils, tipologia i història dels gèneres en els mitjans».

Vicent Martínez Guzmán

Vicent Martínez Guzmán (La Vall d'Uixó, 1949) és Doctor en Filosofia i Director Honorífic de la Càtedra UNESCO de Filosofia per a la Pau per conveni entre la UNESCO, Bancaixa-Fundació Caixa Castelló i la Universitat Jaume I de Castelló, de la qual ha estat vicerector.

Ha realitzat treballs d'Investigació en les Universitats de Frankfurt (Alemanya) i Berkeley (Califòrnia). Fundador del Màster Oficial i Doctorat en Estudis Internacionals de Pau, Conflictes i Desenvolupament, que ha rebut l'esment de qualitat; cofundador del Centre Internacional Bancaixa per a la Pau i el Desenvolupament guardonat amb la Medalla d'Or Mahatma Gandhi per a la Pau i la No-Violència en 1999; i promotor de programes d'Estudis per a la Pau i el Desenvolupament en diferents universitats de tot el món.

Ha publicat sobre Didàctica de la Filosofia, Filosofia del Llenguatge, Fenomenologia i Filosofia per a la Pau. Ha sigut editor de *Teoría de la Paz*, València 1995, *La Paz en Kant, doscientos años después*, València, 1997 i coeditor de l'Anuari de l'Agrupació Borrianenca de Cultura de l'any 1999 *Terra i drets. Els drets humans i la pau a la fi del mil·lenni*, entre altres publicacions.

A l'octubre de 1997, va rebre la Insígnia d'Or de la seua ciutat natal, La Vall d'Uixó, i el 2001, en va ser nomenat fill predilecte per unanimitat de tots els grups polítics. En 2009 va rebre el premi «*Memorial Joan XXIII per la pau*» de l'Institut Víctor Seix de Polemologia i de la Universitat Internacional de la Pau de Catalunya. En 2011 va ser guardonat amb el Premi Internacional de la Pau de la ciutat de Castelló.

Ha estat professor de Filosofia a l'IES Honori Garcia i més tard a la Universitat Jaume I fins a la seua jubilació.

Alguns dels responsables de l'organització del TEDxlaVall.

Manolo Moliner

A pesar que Manolo Moliner va néixer a València l'any 1979, és considera 100% val·ler, com no podia ser d'un altra manera sent son pare “d'allà dalt” i sa mare “d'allà baix”.

Manolo va estudiar Enginyeria Química (2003) a la Universitat de València, i posteriorment, va realitzar la seua Tesi Doctoral en Ciències Químiques a l'Institut de Tecnologia Química (UPV-CSIC) sota la supervisió del Professor Avel·lí Corma (Premi Príncep d'Astúries d'Investigació 2014). La seua Tesi Doctoral es va centrar en la síntesis de nous catalitzadors per la seua aplicació en processos químics d'interès industrial.

Entre 2008 i 2010, va continuar la seua formació investigadora als laboratoris del Professor Mark E. Davis (Premi Príncep d'Astúries d'Investigació 2014) en la universitat “California Institute of Technology” (Caltech). Allí, Manolo va estudiar el disseny de materials multifuncionals per obtenir químics d'alt valor a partir de la biomassa.

En 2011, Manolo obté un contracte “Ramón y Cajal”, sent escollit com a candidat número un a nivell estatal en l'àrea de Química. A partir d'eixe moment, desenvolupa la seua tasca investigadora a l'Institut de

Tecnologia Química. Recentment, ha sigut nomenat “Científic Titular” del Consell Superior d'Investigació Científiques (CSIC).

És coautor de més de 50 publicacions científiques en revistes internacionals i de 17 patents, de les quals, 6 han sigut transferides a la indústria i altres 4 presentades conjuntament amb la indústria. Al llarg de la seua carrera científica, ha rebut distints premis nacionals e internacionals.

Laura Pérez Sanchis

Laura Pérez Sanchis, naix a Callosa d'en Sarrià (Alacant) el 1992. És Graduada en Estudis Hispànics per la Universitat de València.

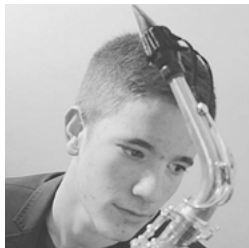
Actualment cursa el màster universitari oficial Formació del Professorat d'ESO, BATX, FP i EI a la Universitat Miguel Hernández d'Elx i postgrau Especialista en Aprenentatge Cooperatiu i Intel·ligències Múltiples en la Universitat Camilo José Cela de Madrid.

Guardonada amb diversos premis en concursos literaris i autora de diverses publicacions i ponències: “Les Intel·ligències múltiples, un nou paradigma d'educació integral”, “Les intel·ligències múltiples. Vuit vies d'aprenentatge a l'aula d'ELE”,

"Un nou paradigma educatiu a la classe d'ELE: les Intel·ligències Múltiples", "El desenvolupament de les Intel·ligències Múltiples a l'ensenyament de segones

llengües", "Intel·ligències múltiples a l'aula d'E/LI", "Coneix-te per optimitzar el teu aprenentatge", capítol del llibre: *Guía de apoyo para superar con éxito la ESO y*

aprobar el A2 de inglés, "La Teoria de les Intel·ligències Múltiples a l'aula", "Fes-li una ullada a la teua ortografia" i "Què queda?", poema inclòs al llibre *Amor eterno*.

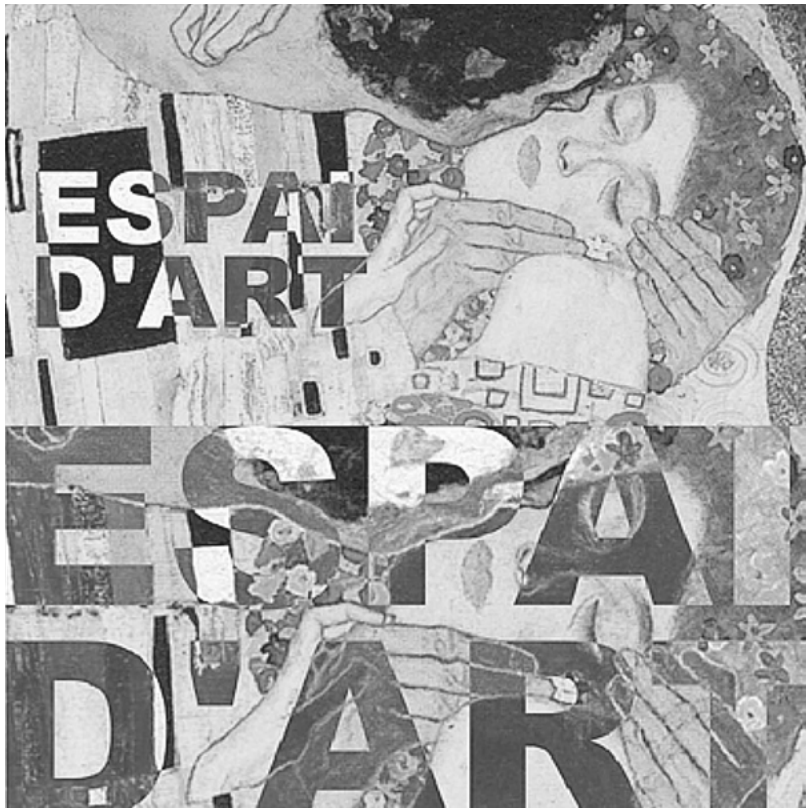
Ovidi Martí Garasa

Jordi Ballester Benito

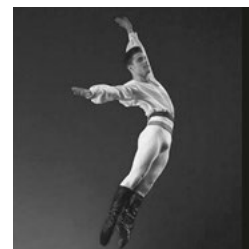
Rafael Navarro Cabo

Espai d'Art

Arantxa Martínez Gavara

Sergi Martínez Castelló

Andrea Martí Garasa

Espai d'Art és un col·lectiu format per Jordi Ballester (actor), Sergi Martínez Castelló (ballarí), Arantxa Martínez Gavara (soprano), Rafael Navarro Cabo (percussionista), Andrea Martí Garasa (violoncel·lista) i Ovidi Martí Garasa (saxofonista). Andrea i Ovidi són nascuts a la Vall d'Uixó.

L'equip de l'Honori Garcia que fa possible el TEDx.

El primer institut amb Tedx d'Espanya

Luzazul Estudi / Raúl Rubio

Un grup de docents, implicat i capaç, es va proposar tornar a Honori Garcia la dignitat que unes instal·lacions deficientes no li van poder arrabassar. Des d'ara els estudiants ja no són de l'IES dels barracons, sinó de l'IES del TEDx.

Els qui hagin vist els cartells, *flyers*, notes de premsa ... sobre el TEDxLa Vall sabran que Luzazul érem un dels col·laboradors de l'esdeveniment. Quan ens vam assabentar que a la Vall d'Uixó anaven a celebrar unes xerrades TEDx, vam saber que havíem de ser-hi. Ens incorporem a l'equip de col·laboradors que desitjaven aportar el seu granet de sorra. Els professors de l'IES Honori Garcia ens van rebre amb els braços oberts. Així, tot és més fàcil. Ens encarreguem de la comunicació i estem satisfets amb el resultat.

El primer objectiu era donar a conèixer un esdeveniment desconegut per a la majoria (encara que adorat per una immensa minoria) i que es dedica a transmetre la passió per compartir coneixement. Fer atractiu una cosa que, a simple vista, no ho sembla: una mena de monòlegs del saber, un Club de la Comèdia sobre tecnologia, innovació, disseny ...

La repercussió ha estat notable a nivell local, comarcal i provincial, en tot tipus de mitjans (premsa escrita, mitjans digitals, ràdios, televisions, xarxes socials ...). I la imatge transmesa, molt positiva. Havíem de fer una mica de didàctica, de la forma més atractiva possible. Així que hi havia molt per explicar i tocava fer-ho de forma continuada (per mantenir l'interès) però sense saturar i sense desvetllar els secrets que anaven a comptar sobre l'escenari. Un difícil equilibri.

Tot ha estat molt més fàcil gràcies a un grup de docents, implicat i capaç, que es va proposar tornar a Honori Garcia (aquest institut pel qual tants passem) la dignitat que unes instal·lacions deficientes no li van poder arrabassar. Els alumnes actuals segueixen estudiant en barracons, però des del 21 juny 2014 ja no estudien a l'IES dels barracons, sinó a l'IES de l'TEDx. El Honori Garcia ha estat el primer centre de Secundària de tot Espanya en obtenir aquesta llicència. No, no es tracta que una cosa tan etèria com les idees servisca per a alguna cosa; més aviat són el motor d'absolutament tot.

El TEDx ens ha servit, també, per aprendre dels ponents que han pujat a l'escenari. Comencem pel final. Àlicia González és una jove vallera de 17 anys que actualment estudia a la Universitat Politècnica de València 1r de Biotecnologia. Va ser l'única que va parlar sense costelles o presentació de suport. El guió estava en la seua ment, una ment prodigiosa no només pel que pensa, sinó per com actua.

La naturalitat amb la que explica que, amb nou anys, va jugar a alterar els pilars de l'Univers és el major

signe de la seua intel·ligència. La seua rebel·lia davant un sistema educatiu que, majoritàriament, segueix tractant l'educació com un departament estanc en què el docent diposita coneixements a mode bancari, no fa sinó confirmar la seva excepcionalitat davant la regla.

També va enlluernar Paula Bonet: imagineu gairebé 20 minuts en què la il·lustradora de Vila-real es va presentant, mostrant i explicant els seus treballs, amb esquemes realitzats amb la seva tipografia tan peculiar ... Tot un plaer per als sentits.

Com ho va ser l'actuació de José Franch Ballester (sí, diem bé, actuació), ja que a més de parlar sobre com convertir l'estrès en el teu millor aliat, va compartir dues cançons amb el públic, la segona d'elles, posant diàlegs a una peça muda de Chaplin. Preciós.

En un esdeveniment organitzat per docents no podia faltar professorat sobre l'escenari: Vicent Mechó es va jubilar com a professor de Matemàtiques amb la defensa de la gastronomia com un acte únicament i exclusivament humà; Jordi Adell va mostrar històries precioses protagonitzades per alumnes amb un compromís excepcional amb la investigació; i Laura Borràs va desxifrar la literatura amb una clarividència que impedia parpellejar.

I això no és tot el TEDx, però és el més destacat. Enguany, més.

De l'atur a la vida laboral, tot passant per un cicle formatiu

Marcos Vicent Gimeno

Un exalumne del cicle de comerç ens explica la seua experiència.

Em dic Marc i tinc 30 anys. Després que a l'agost de 2012 l'empresa en la qual treballava decidira prescindir dels meus serveis, em vaig trobar en plena crisi a l'atur. Amb 21 anys vaig començar a treballar i mai havia estat ni un dia sense treballar, què és això d'estar aturat? Al principi m'ho vaig prendre com unes vacances,

però passava el temps i ni trobava feina, ni tampoc em trucaven per a cap entrevista.

Després d'un any lluitant, inscrivint a totes les ofertes que podia, lliurant currículums sense parar, tirant de contactes ... etc. vaig decidir que això no podia ser, havia de fer alguna cosa més productiu i aprofitar

el temps, llavors vaig decidir que tornaria a estudiar.

Vaig calibrar diverses opcions, sobre què anava a estudiar, i on. Al final prenguí la decisió més fàcil i ràpida per a mi, matricular-me a l'IES Honori García, en el Cicle Superior de Comerç i Màrqueting, ja que amb els meus estudis anteriors era la millor opció.

Alumnes de Comerç d'aquest curs.

Va arribar el primer dia de classe, estava bastant nerviós, ja que feia gairebé 10 anys que no entrava en una aula per a estudiar, amb les preguntes: ¿no seré massa gran per ser ací? (ja que és un institut de secundària i estaria envoltat de nens de 12, 13, 14 anys); com seran els professors ?; i els exàmens? Bufff, feia tant de temps que no m'examinava de res. Però davant la meua sorpresa no era l'únic alumne més gran, en entrar a classe em vaig trobar amb persones joves, com és normal, de 18 a 26 anys, però hi havia també 4 persones amb la mateixa situació que jo, i fins i tot de més edat que jo; encara sort -vaig pensar-, no sóc l'avi de la classe.

Va arribar la professora, que es va presentar com la nostra tutora. Al principi em vaig espantar una mica amb tot el que ens va explicar que havíem de fer en només 6 mesos. Ens va fer una presentació audiovisual una alumna de l'any anterior, amb la qual em vaig quedar una mica estupefacte; quan la tutora ens va dir que nosaltres aprendríem a fer presentacions d'aquest tipus i a parlar en públic em van entrar fins i tot suors, amb el poc que m'agrada parlar en públic.

En passar el primer mes em vaig adonar del que és un cicle formatiu i que val la pena, sobretot pel gran equip de professors que ho fan possible, sense ells no seria el mateix, tot el que ens ensenyaven sempre estava relacionat amb el món empresarial i comercial que m'havia envoltat en la meua experiència laboral, però vist des d'un altre punt diferent i amb un munt de coses noves. Sempre estan a l'última, sabia llavors que no m'havia equivocat triant on estudiar, calia treballar dur, però valia la pena.

El primer trimestre el vaig superar sense cap problema, tot i que les meues expectatives eren poc

optimistes, tal com anava passant les setmanes m'interessava més i més.

Va arribar l'hora de posar en marxa la teoria apresada durant els últims mesos, tal com ens va explicar la tutora el primer dia de classe, els últims 3-4 mesos els dedicaríem a fer un projecte empresarial des del principi. El més difícil va ser decidir i plasmar la idea principal del projecte, però una volta ho teníem clar tot va anar sobre rodes, això sí, treballant dur i sense parar. Era com anar a treballar, arribàvem aviat a classe, ens assèiem amb el nostre grup, compartíem idees, les resolíem com sabíem, buscàvem informació, redactàvem informes i així durant gairebé 5 o 6 hores, tots els dies.

Quina alegria i quin pes de sobre et traus després de presentar el projecte final de curs: és com un xiquet que has estat incubant durant mesos, fins que al final veu la llum. La presentació es realitza davant d'unes 100 persones, companys de classe, familiars, professors, empresaris, polítics ... etc.

Els projectes escollits d'entre tots es presenten a concursos que es fan tant a la Vall d'Uixó entre tot els instituts de la població, com en altres concursos que es realitzen amb altres instituts i universitats de la Comunitat Valenciana.

Com en tot bon cicle formatiu, si has aprovat totes les assignatures, només queda al curs següent realitzar les pràctiques formatives. Arriba octubre de 2014 i els professors ens van informar on faríem els alumnes les pràctiques.

Sempre he estat de l'opinió, que les pràctiques són una gran oportunitat perquè una empresa et conega i poder-te acostar a un empresari / a d'una manera diferent a la d'una entrevista de treball o un senzill currículum. Et coneixen

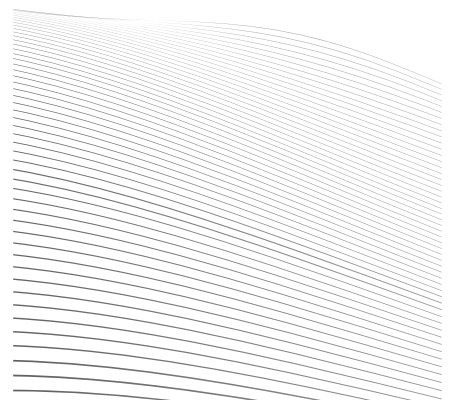
personalment i professionalment durant un període de temps. És una gran oportunitat i una llançadora per trobar feina.

Estic molt content amb els professors que vaig triar per fer les pràctiques, ells sempre intenten adaptar la personalitat de cada alumne als perfils que necessiten les empreses, amb mi us asseguro que ho van encertar al 100%.

Vaig tenir una bona acollida també per part de l'empresa que em va tocar, vaig aprendre molt d'ells, però he de dir que ells també van aprendre molt de mi, podem aportar moltes coses a les empreses.

Al desembre de 2014 vaig acabar les pràctiques, amb un resultat positiu, ja que puc dir que gener de 2015 i després de treballar molt dur, l'empresa on vaig realitzar les pràctiques decidir contractar-me. Dels 15 companys de viatge durant tot aquest cicle formatiu, un gran nombre de companys i companyes han estat contractats en les empreses on van estar fent les pràctiques formatives, i jo he tingut la sort de ser un d'ells.

Conclusió: Treballa dur, no perdes el temps, estudia, creu en tu mateix. Cursar un cicle formatiu com aquest és una gran oportunitat per a persones en la mateixa situació que jo, per donar un gir a la seua vida i reincorporar-se a la vida laboral.

«El que més valore en les persones és l'esforç» L'IE

Miguel Vidal (La Vall, 1953) és el professor més antic de la plantilla actual de l'Honori Garcia. Acabat de nomenar catedràtic, està pensant-se si emprén definitivament el camí de la jubilació.

► **Q**uin balanç fas, ara que estàs en edat de jubilar-te, de la teua vida professional?

Vaig començar en 1979 a l'Honori Garcia i no he canviat mai d'institut. Quan vaig acabar la carrera els professors d'Educació Física cobràvem menys (estàvem considerats dins d'una categoria especial) i això va ser així fins 1985. En eixe any vaig poder fer l'oposició i ja em vaig quedar a l'Honori. Els primers anys van ser molt durs perquè als professors d'Educació Física ens consideraven el nivell més baix (al primer claustre que vaig assistir ni tan sols estava en la llista d'assistents). Vam lluitar molt per a demostrar que també érem vàlids. Fins i tot suspènem més que ningú, per a demostrar eixa validesa i d'ací ve la mala fama que tinc.

► **Com és que et falta un tros del dit menovell?**

Va ser un accident que vaig tindre quan anava en moto. Un cotxe se'm va creuar i em va afectar el dit. Se'm va infectar i me'l van haver de tallar. El problema és que jo jugava a handbol, era la meua vida. Jugava en la divisió d'honor, en l'equip Lanús Aragón. Al tallar-me el dit, això va provocar que ja no em fitxaren al meu equip. Però no hi ha mal que no vinga per bé: gràcies a l'accident em vaig matricular a Magisteri a Castelló i després vaig fer INEF a Madrid i vaig poder ser professor d'Educació Física. Per això no cal desesperar-

Miguel Vidal.

se mai amb les desgràcies que t'arriben.

► **Quina funció ha de fer un professor d'Educació Física?**

La principal, col·laborar en l'educació dels alumnes i a més, fer que la seua vida siga més saludable, amb un estil actiu i una alimentació adequada, per això donem temes teòrics d'alimentació. La vida dels éssers humans està canviant en estos anys. L'activitat física sempre havia sigut habitual en la nostra espècie, però des de fa entre 40 i 60 anys s'ha reduït al mínim la necessitat de fer activitat física. Fins i tot es calcula que els joves actuals només disposen d'entre una hora i dos per a moure's; la resta del temps estan asseguts o gitats. Però la nostra espècie està dissenyada per a moure's i anar

contra natura comporta problemes de salut, com la diabetis infantil, l'obesitat, etc. Per tant, l'educació física és molt important.

► **Hem sabut que aquest curs t'ha arribat el nomenament de catedràtic, com ha sigut això?**

Bé, la Generalitat va convocar un concurs de mèrits, on es van presentar milers de professors. Una comissió va decidir qui eren mereixedors del càrrec i del nostre centre ens van escollir a nosaltres. Ara només falta que es publique en el BOE. En tot cas, espere que m'hi nomenen abans de jubilar-me.

► **Que és el que més valores dels teus alumnes?**

Dels alumnes i en general de totes les persones, el que més valore és l'esforç. Crec que és una de les qualitats que tenim i que hem de desenvolupar. Cadascú ha de mesurar les seues forces però no esperar que ningú altre li faça la faena. Això és el que més valore.

► **Creus que els teus alumnes et consideren bon professor?**

Això els ho hauríeu de preguntar a ells, però jo crec que sí. De fet, fa dos anys els alumnes de batxillerat em van donar el títol de millor professor, i això em mou a pensar que no ho faré tan malament. Com a mínim, m'esforce tot el que puc. Si després faig alguna cosa malament no serà

Miguel Vidal amb els alumnes que han realitzat enguany la revista.

per falta d'interés ni de dedicació, això vos ho assegure.

► **Quan vas obrir el teu gimnàs?**

En 1980, perquè amb el jornal de professor d'aquells anys no tenia suficient per a viure. Vaig fer la mestria de judo per a poder obrir-lo i això va fer que s'apuntara molta gent. A part féiem aeròbic, gimnàstica de manteniment i també peses, que vaig desmuntar una vegada i després vaig tornar a ficar. El vaig traspasar fa dos anys.

► **No és un bon negoci hui en dia tindre un gimnàs?**

Hui l'únic negoci bo que hi ha és comprar i vendre or! És complicat. Dels gimnasos que hi ha, no n'ha tancat cap, però l'activitat ha baixat molt en tot: en bars, restaurants, tallers... i els gimnasos també. L'activitat física és barata: et compres unes sabatilles i et poses a córrer i ja està.

► **Creus que la gent en general està en bona forma física?**

Ja ho he dit abans: la quantitat d'hores que es dediquen a l'activitat física ha disminuït molt. Jo he publicat algun treball sobre la condició física de fa quinze anys i comparat amb ara s'ha perdut en flexibilitat (en quatre centímetres, concretament), per exemple. L'aparició dels ordinadors i els mòbils ha fet que l'estil de vida siga més sedentari.

► **Has conegut gent que estiga obsessionada pel seu físic?**

Algú. Jo no diria obsessionat, sinó massa preocupat. Tots els extrems són roïns. En el punt mitjà està la virtut.

► **A la teua edat et consideres en bona forma física?**

Sí, si em compare en l'altra gent de la meua edat. Si em compare amb la gent de vint anys és obvi que no. Però en la meua edat estic per dalt de la mitjana. Tots els dies entrene. A les set del matí me'n vaig al gimnàs a fer bicicleta i peses. A la vesprada

camine, perquè m'han operat de l'anca i no puc córrer.

► **Quin és el teu esport preferit i per què?**

Practicar-lo, qualsevol. El que no m'agrada és vore'l per la tele. El que últimament estic practicant més és el trial. El judo l'he hagut d'aparcir. El que també faig molt ara és bicicleta.

► **Quin esport t'agradaria practicar que no practiques?**

Potser tir en arc o tir de carabina. Potser quan no puga fer trial els emprenga.

► **Per què et vas deixar el judo?**

Jo el judo sempre l'he tingut com una activitat que feia al gimnàs, però no he pensat mai a dedicar-m'hi professionalment. Quan fa dos anys vaig traspasar el gimnàs vaig acabar de fer-ne. Però és l'activitat més educativa que hi ha per als xiquets. És un joc molt semblant als escacs, no té res a veure amb una activitat violenta.

«Als set anys ja cuinava i als tretze vaig descobrir l'àlgebra»

L'IE

Vicent Mechó (Xilxes, 1954) es va jubilar en 2014 després d'estar vint-i-set anys de professor de Matemàtiques a l'Honori. Amb aquest motiu l'hem entrevistat.

► **Q** uin balanç fas de la teua vida professional?

Molt positiu. Estic molt satisfet d'aquests anys. Si tornara enrere, tornaria a triar ser professor de matemàtiques. La meua vocació va ser molt precoç, precisament: jo als tretze anys vaig descobrir l'àlgebra —els polinomis, les ics...— i vaig entendre que eixa era la meua vocació.

► **En quin instituts vas estar abans?**

El primer va ser el Ribalta de Castelló, l'any 1979. Després vaig estar a Sant Just Desvern, després vaig passar a Cornellà (on l'institut estava en barracons, al costat d'un abocador, i teníem periòdicament invasió de rates i una vegada de puces), més tard al IES Joan Fuster de Sueca. D'allí ja vaig passar a l'Honori, on vaig estar des del 1987 fins el curs passat.

► **Tu que vas participar en el TEDxlaVall en 2014, com valores l'experiència?**

El que l'Honori Garcia organitzara una cosa com eixa demostra que el material humà del nostre institut és molt bo, molt millor que les instal·lacions. Crec que es va marcar una fita i de fet enguany es continua.

Vicent Mechó.

► **Tu vas intervindre al TED amb una xarrada sobre cuina. Com va anar?**

Vaig pensar inicialment fer la xarrada sobre els pi-emes, en què cada paraula correspon a una xifra decimal del número pi. Però vaig acabar parlant de "Como Soy", per a donar-li la importància que mereix al menjar. Si seguim vius és perquè mengem. Vaig fer vore la importància que té la cuina. El fet de descobrir el foc i guisar va transformar els micos en homínids, és a dir, persones intel·ligents. Durant el dia els nostres avantpassats es dedicaven a recol·lector menjar, però per la nit s'encenia el foc, que proporcionava calor, seguretat i

menjar bo —és a dir, cuit. Allí, al costat del foc, mentre la gent esperava el sopar, tots interactuaven, i així es van socialitzar, va aparèixer el llenguatge, etc.

► **Creus que es menja cada vegada millor o s'estan perdent les receptes tradicionals?**

És una pregunta complicada. Es menja millor que es menjava abans, perquè en l'antiguitat es menjaven coses en mal estat o el pollastre, per exemple, no estava a l'abast de tots. Hui en dia hi ha una varietat de possibilitats culinàries que abans no teníem. El que passa és que les multinacionals de l'alimentació dominen el mercat i n'hi ha poca

cultura alimentària. El menjar ràpid ha fet molt de mal. Ara els donen *bollicaos* als xiquets per a esmorzar enlloc d'un entrepà tradicional.

► **Quin és el teu plat favorit?**

Jo quan tinc invitats en casa no pregunte mai què agrada sinó què no agrada. Sabent això, les possibilitats són infinites. La pasta, els arrossos, les carns: tot m'encanta. L'única cosa que no m'agrada massa és la carn crua, com per exemple el *steak tartar*, perquè és carn picada servida crua amb un rovell d'ou per damunt. Però el peix cru, com el *sushi* japonès, m'encisa.

► **Des de quan eres aficionat a la numismàtica?**

En això també he sigut precoç. Als nou anys col·leccionava segells i als dotze ja era col·leccionista de monedes. Un dia la meua àvia em va donar un duro de plata, que és una moneda molt especial. Ahí vaig canviar definitivament els segells per les monedes. A això t'aficiona de xicotet, però als dèsset o díhuit anys l'afició desapareix. A partir dels trenta i escaig u pot tornar a interessar-se. Les aficions de cada u no es poden passar ni als fills. Són coses molt personals: mon pare era colombaire i jo no en tinc cap interès, per exemple.

► **Quina és la moneda més preuada que tens?**

Una cosa és al valor sentimental, i una altra l'històric o econòmic. A mi m'agrada més el valor històric que l'econòmic, perquè el que vull és poder classificar cada moneda. Una de les peces que més m'estime és aquell duro de plata de la meua àvia. També una pesseta de plata de la II República, que és únic. Independentment del valor que puga tindre la meua col·lecció, jo me l'estime perquè n'encanta. Si agafes un sexterci, encara que estiga completament cremat, de seguida identifies el retrat. I això és molt emocionant.

► **Has sigut durant molts anys regidor del PSPV a Xilxes. Com valors aquesta experiència?**

Una experiència molt dura. Vaig estar vuit anys i sempre en l'oposició. Però va ser enriquidor, perquè em va permetre molt de contacte amb la gent. Si tornara a donar-se la possibilitat tornaria a embarcar-me, a pesar que s'han de tindre els nervis molt ben temperats.

► **Quan vas abandonar la política i per què?**

La política no l'he abandonada ni ho faré mai. U té les seues idees i això és per a sempre. Com una col·lecció de monedes, la política també és dinàmica i va modificant-se amb el temps. Tal com evoluciona la societat evoluciona tu. Coses que consideraves fonamentals ara les relativitzes i viceversa. Jo crec que tots haurien de passar pels càrrecs polítics. Sobretot, quan has estat uns anys, és essencial deixar passar a gent més jove. Jo no em vaig cremar ni desencantar, però el meu temps va passar.

Tots som perfectament prescindibles.

► **Com valors l'aparició de Podem?**

Molt positivament. Tot el que siga aportar noves formes de veure les coses és important. Ells han de contrastar les seues idees amb els altres i al final la gent valorarà.

► **Com vas conèixer la teua dona Dominique?**

Jo tenia 16 anys i ella 15. La vaig conèixer en 1971 a la platja de Xilxes, en una època en què la nostra costa era el Far West. Curiosament el meu cunyat va conèixer al mateix lloc la seua futura dona, que era italiana. En aquella època ens havíem de comunicar per carta, que tardava

quinze dies a anar i a tornar, perquè Dominique era a França.

► **Quines professions tenen les teues filles?**

Les dues van estudiar a l'Honori. La major està treballant al CESID i està especialitzada en mar profund. La menuda és enginyera industrial però ara treballa a Brussel·les per a la multinacional farmacèutica Baxter. Estan lluny però estan fent el que volen, i això és el que cal. Ja ens comuniquem per Skype.

► **Per què creus que els alumnes pensen que les matemàtiques són difícils?**

Passa com amb el pimentó: o t'encanta o l'odies. Les matemàtiques són imprescindibles, però si no hi ha una base, la gent es va perdent. I molts alumnes tampoc estan disposats a fer l'esforç que exigeix la matemàtica. Les matemàtiques ens han de cabrejar i hem de blasfemar quan les estudiem. Ara es pretén que els problemes es resolguen sense esforç i això no és possible. Hui en dia sembla catastròfic demanar que un alumne es passe dues hores davant un problema d'àlgebra.

► **Tu o algun alumne teu heu guanyat algun concurs de matemàtiques?**

L'any passat es va fer la prova *Cangur*, on es presenta la gent més avançada en una assignatura, i el resultat va ser molt bo. Alumnes meus van acabar entre el 7% dels millors.

► **Ara que estàs jubilat a què et dediques?**

No tinc temps mort ni temps per a avorrir-me! Jo porte tota la intendència de la casa. Jo als set anys ja cuinava (ma mare em deixava el caldo preparat i jo preparava l'arròs a migdia), i no he deixat de fer-ho mai.

El filòsof poeta L'IE

Antonio Cabrera (Medina Sidonia, 1958) és el valler que ha aconseguit els premis de poesia més prestigiosos. Hem parlat amb ell dels seus llibres i de la seua concepció de la literatura.

Antonio Cabrera.

Antonio va nàixer a Medina Sidonia (Cadis), un poble que molts vellers coneixen per les seues ramaderies de bous braus. El seu pare, que era guàrdia civil, es va veure obligat a traslladar-se a València capital —l'any 1965— quan va decidir retirar-se i passar als anomenats “destinacions civils”. Per a ell aquesta destinació va ser el de convertir-se en conserge de l'Escola del Magisteri durant els dotze anys que li faltaven per a la jubilació. La seua família no ha perdut mai la vinculació amb Medina Sidonia, on viuen el seu germà gran i els seus fills. Ell passa llargues temporades sense visitar el poble, però en els últims temps procura viatjar-hi almenys una vegada a l'any. Antonio va arribar al País Valencià quan encara no

havia fet els set anys. Als seus germans (tres, ja que el major dels cinc es va quedar a Cadis incorporat professionalment a l'Exèrcit) els va suposar cert esforç integrar-se en els costums i formes de vida valencianes, però no a ell. Molt aviat va perdre —assegura— el seu accent gadità (només el recupera a casa, quan parla amb els seus germans o quan viatja a Cadis) i immediatament va començar a gaudir del tros de l'Horta Sud que era el seu territori de jocs (al barri de Mont-Olivet, en el qual encara es barrejaven els edificis d'habitatges amb les alqueries i els horts). De xiquet no veia o no era conscient de massa diferències entre els valencians i els andalusos, excepte en el paisatge i l'ambient semiurbà, i en la qüestió de l'idioma. No obstant això, l'existència d'una llengua

QÜESTIONARI PROUST (adaptat)**Color favorit:** Granat**Platja o muntanya:** Muntanya**Escriptor favorit:** Fernando Pessoa**Que volies ser de menut:** Naturalista (zoòleg)**Pel·lícula favorita:** *Sed de mal* (Orson Wells)**Música favorita:** La música barroca. I Bob Dylan**Menjar favorit:** Els patates i l'arròs al forn**Ciutat favorita:** Roma**A quin país t'agradaria anar:** A la península de Kamtxatka**El que més t'agrada de la Vall:** Que està molt a prop de la mar i encara més de la muntanya**El que menys t'agrada de la Vall:** Els excessos festius**Hobbies:** L'ornitologia de camp

diferent no es va fer vital fins a més endavant, passada l'adolescència. Ens confessa que la primera vegada que va escoltar parlar valencià va ser al mercat del barri. En aquells dies el castellà era gairebé omnipresent (estàvem en ple franquisme), cosa gens estranya a València capital.

Llibres i premis

De seguida passem a preguntar-li sobre els seus llibres. Com sol passar amb tots els escriptors, se li fa difícil preferir-ne uns sobre altres. Amb tot, està especialment agraït al seu primer llibre de poemes, *En la estación perpetua*, que és el que el va donar a conèixer. També guarda una especial inclinació per *El minuto y el año*, un recull de proses literàries que va publicant en l'edició valenciana del periòdic ABC durant quatre anys. Ens revela que aquest llibre va ser per a ell mateix una sorpresa, ja que no se sabia capaç d'escriure prosa, i menys encara de sostenir l'esforç d'escriptura setmanal durant tant de temps. En la seva actitud davant el treball literari es considera un poeta típic, és a dir, en les seues paraules: "tendisc a no escriure encara que em passe el temps pensant a escriure". Li preguntem pels premis literaris que ha guanyat. El 1999 li van

concedir, per *En la estación perpetua*, el XII Premi Internacional Fundación Loewe, premi de naturalesa privada considerat el més important per a la poesia a Espanya i en espanyol. Aquest mateix llibre, l'any següent, va aconseguir el Premi Nacional de la Crítica, atorgat per una entitat que representa els crítics literaris de l'Estat. El seu segon llibre, *Con el aire*, va guanyar el Premi Ciutat de Melilla el 2004, i també el Premi de la Crítica Valenciana (a llibres en castellà). I ja no s'ha tornat a presentar a cap premi. El seu últim llibre, *Piedras en el agua*, va arribar a ser finalista del Premi Nacional de Poesia, guardó que el Ministeri de Cultura concedeix anualment als que considera millors llibres publicats cada any. Com a curiositat ens confessa que, a més, va aconseguir un premi periodístic, modest però del qual se sent orgullós: el premi *Pajarita* de l'Associació Espanyola de Fabricants de Juguets; el va guanyar en 2004 per un article on parlava d'algunes joguines que va tindre de menut. "Voldria advertir —explica— que els premis tenen l'estupenda funció de fer visibles les obres i els seus autors. No són, en canvi, distincions objectives de qualitat. Com s'ha dit tantes vegades, per si mateixos els premis no fan millors als llibres".

Antonio Cabrera.

Autors i literatures

A pesar d'escriure en castellà, Antonio Cabrera coneix bé la literatura catalana. Ha llegit els nostres poetes, tan antics com moderns. Per no allargar la llista cita només alguns noms: Ausiàs March, Carles Riba, Salvador Espriu, Vicent Andrés Estellés i, molt especialment, Joan Vinyoli. D'entre els poetes actuals: Pere Rovira, Joan Margarit, Txema Martínez, Vicent Alonso, Joan Navarro, Marc Granell, Enric Sòria, Antoni Defez ... "M'agraden -confessa- per la mateixa raó que m'agrada qualsevol poeta, al marge de la llengua en que escriga: he trobat en tots ells una dosi eficaç —i en cadascun diferent— d'intel·ligència i d'emoció". Quant als poetes en castellà que li són predilectes, cita Quevedo, Sant Joan de la Creu, Antonio Machado, Juan Ramón Jiménez, Luis Cernuda, José Ángel Valente, Jaime Gil de Biedma, Claudio Rodríguez o Francisco Brines. Entre els seus

contemporanis, a més, destaca: Álvaro García, Carlos Marzal, José Luis Parra, Vicente Gallego ... Però si ha de destacar un poeta en particular, mort fa alguns anys, que va exercir sobre ell una influència clara i intensa, aquest és César Simón.

Aquesta doble atenció a la poesia en català i en espanyol l'ha continuada fent traduccions entre aquests idiomes. Va traduir al castellà, de Josep Maria de Sagarra, un llibret titulat *Els ocells amics*. El va moure a això la seua afició per l'ornitologia, que comparteix amb el gran escriptor català. "Es tracta —explica Antonio— d'un text divulgatiu, però ple de gràcia poètica, dirigit al públic infantil i escrit per encàrrec de la històrica Macomunitat Catalana a la dècada dels anys vint. Sagarra va explicant els costums d'alguns dels nostres ocells més comuns per tal d'encendre en els xiquets la llum del respecte per unes criatures que en aquells temps anaven molt

fàcilment a la cassola". El text plantejava bastants reptes. El català de Sagarra, límpid i encara ple de matisos, demanava una versió castellana que unís també poesia i claredat. Es va afegir a això la dificultat de discernir sovint quina seria la millor opció per als noms vernacles o locals de les aus que Sagarra fa servir. Apassionat del medi natural, Antonio Cabrera ha passejat amb insistència pel terme de la Vall d'Uixó. "Li tinc especial admiració —declara— al panorama que contemple des de ma casa". Cada dia quan s'alça de matí veu la muntanya Pipa retallant-se per darrere de la part alta del poble. A aquest cim ha dedicat el poema "Montaña al sudoeste", que és també el títol d'una antologia dels seus versos que li ha publicat fa poc l'editorial sevillana Renacimiento.

El sentit de la Filosofia

Professionalment, Antonio Cabrera és professor de Filosofia. Per a ell el sentit de la filosofia és avui "el que ha tingut sempre: donar respostes ben elaborades i crítiques a les qüestions humanes. A les permanents i a les noves. Aquestes respostes, és clar, no solucionen. Més aviat serveixen per mantenir-nos desperts i preguntant sempre". Contra alguns tòpics, ell sosté que, "en general, als alumnes de batxillerat els interessa la Filosofia. L'etapa de l'adolescència en què es troben resulta molt propícia a la conjectura filosòfica i fins i tot metafísica. Com passa sempre en educació, es tracta de trobar la manera de seduir, cosa que no és difícil si el professor transmet el seu gust per la pregunta i sap mostrar les seues perplexitats il·lustrades". Segons confessa va tindre, de jove, molt d'interès per Nietzsche, "que és filòsof, escriptor, poeta, profeta, aforista esplèndid, polemista i tantes coses més". El seu amor per ell, tanmateix, "camina ara bastant atenuat". En el seu moment va

treballar a consciència certs aspectes de l'obra de Martin Heidegger, un filòsof fonamental del segle xx, amb vista a realitzar la seua tesi doctoral, que va abandonar. Actualment llegeix amb gust a autors de diversa corda: Richard Rorty, Clément Rosset, Cioran, Slavoj Zizek ...

I amb ells el deixem, agraint-li el temps que ens ha dedicat.

La muntanya de Pipa.

MONTAÑA AL SUDOESTE (Monte Pipa, la Vall d'Uixó)

*Si miro al sudoeste puedo verla.
Siempre está. Impasible cuando la lluvia cae,
terca bajo la luz clavada del verano.
Y es un bulto de sombra si la noche
la tiñe y la combate.*

*También está si yo
la olvido. Y si la pienso, está más quieta
y mucho más presente todavía.*

*Se levanta ante mí sin suprimirme.
Volcán perpetuo de sí misma,
sabe entregarme
el magma frío de su gravedad,
para que lo contemple.*

*La estoy mirando ahora, después de la
tormenta,
y puedo ver los árboles lavados,
el fúlgido destello del mineral urdido
de sus rocas,
su elevación, su cumbre.*

*Verdecida montaña, hogar de los torrentes,
concentración de ser que desconoce
mi ser y lo limita,
mirarte me consuela.*

Excluido de ti, me reconozco.

Antonio Cabrera

Els nous catedràtics de l'Honori

L'IE

L'any 2009 la Conselleria d'Educació va obrir concurs de mèrits per a nomenar catedràtics d'institut. El 2014 van aprovar aquest concurs quatre professors del nostre centre.

Joan Garí.

Miguel Vidal.

Sergi Arrando.

Després d'un procés llarguíssim —cinc anys— la Conselleria d'Educació ha concedit alguns centenars de títols de catedràtic, una condició molt buscada pels professionals de l'ensenyament perquè suposa la culminació curricular de la seua carrera. Segons la legislació vigent, les funcions d'un catedràtic d'institut són:

- a) La direcció de projectes d'innovació i investigació didàctica de la pròpia especialitat que es realitzen al centre.
- b) L'exercici de la direcció dels departaments.
- c) La direcció de la formació en pràctiques dels professors de nou ingrés que s'incorporen al departament.
- d) La coordinació dels programes de formació contínua del professorat que es desenvolupen dins del departament.
- e) La presidència dels tribunals d'accés als respectius cossos de catedràtics.

Els nous catedràtics de l'Honori Garcia són els professors Miguel Vidal, d'Educació Física, Maria Teresa Cases, de Llatí, Joan Garí, de Valencià i Sergi Arrando, de Música. Tots ells destaquen per desenvolupar, a més de la seua funció lectiva, una intensa activitat fora de l'institut en forma, normalment, de publicació de llibres i articles d'investigació.

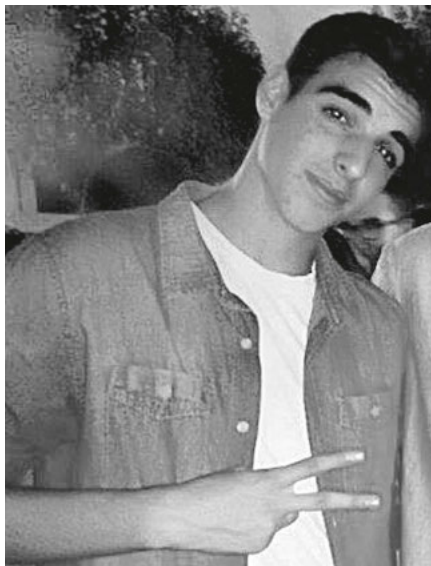
Miguel Vidal és Màster en Alt Rendiment Esportiu, i entrenador nacional de judo, Jiu-Jitsu i fisicoculturisme

i musculació. És autor de nombrosos ponències i articles en revistes de dins i de fora d'Espanya i també ha publicat el llibre *La fuerza en el deporte. Sistemas de entrenamiento con cargas*. En una altra secció d'aquesta revista li hem realitzat una entrevista personal.

Maria Teresa Cases, al seu torn, du a terme una intensa dedicació a projectes de caràcter didàctic. Un dels seues últims treballs publicats és la traducció de *Les argonautiques*, d'Apol·loni de Rodes (que narra les aventures de Jàson, hereu del tron de Iolcos una generació abans de la guerra de Troia). La traducció i l'adaptació d'aquest text per a la col·lecció «Llibres clau» de l'editorial 3i4 l'ha duta a terme amb Maria Teresa Beltrán Chabrera i Mercedes Garcia Ferrer.

Joan Garí ha escrit nombrosos llibres —assajos i novel·les, sobretot— i col·labora habitualment amb la premsa de València, Barcelona i Madrid. El seu últim llibre es titula *La memòria del sabor* (que publica aquests dies l'editorial 3i4) i és una evocació literària de la gastronomia tradicional valenciana a partir de les receptes de sa mare.

Sergi Arrando, finalment, ha investigat profusament en el camp de la seua especialitat, la música, i també en l'àmbit de la història local de Faura. A l'abril del 2014 va presentar el llibre *Joan Garcés Queralt: una vida dedicada a la música*, biografia del llegendari —i centenari— director d'orquestra desaparegut l'any passat.

José Ramón Fas.

José Ramón Fas

nouvingut andalús

Laura Jarque i Sandra Pérez

simpàtica, també té moltes festes; la més important de Cadis són els carnavals.

► Per què vius ara a La Vall?

Pel treball de mon pare.

► Com et sents deixant el teu poble per un altre molt diferent?

Trist, perquè ho tenia tot allí.

► Hi ha molt de canvi?

Si. Les festes, els gustos, l'idioma, els estudis...

► T'ha costat fer amics?

Al principi costa ja que eres nou però a poc a poc vas agafant confiança, ací són bona gent.

► Com portes els estudis?

Malament, perquè sóc molt gandul.

► Què pensaves dels valencians abans de vindre ací?

Que eren un poc sosos.

► Que creus que diferencia els andalusos dels valencians?

Els andalusos tenim més gràcia.

► Creus que et resultarà fàcil aprendre valencià?

No, perquè hem costa molt aprendre idiomes.

► Que tires a faltar de Cadis?

La meua família i amics.

D 'on véns?

De Rota, Cadis.

► Com es Cadis?

És una ciutat rodejada de mar on la gent és molt agradable i molt

Mario Salafranca

ciclista

Irene García Angosto

Q uants anys tens i on vius?

18 anys. Visc a la Vall.

► Des de quan practiques aquest esport?

Des del 2008.

► De qui et ve aquesta afició a la bicicleta?

Perquè el meu pare corria en bici i també pel seu cosí.

► Quantes hores dediques a aquest esport?

3 hores diàries, més 4 o 5 per a pista.

► Fas dieta?

Si, molts hidrats de carboni i carn roja.

► Quines supersticions tens?

Els gats negres no puc vore-los, la meua família no pot anar vestida de negre.

► Quins premis has guanyat?

Tres vegades campió d'Espanya, set vegades campió de la Comunitat Valenciana, tres vegades la lliga, dos vegades campió provincial.

► Quines altres aficions tens?

Dibuix i el món de la moda.

► A part del ciclisme estàs fent una carrera, quina?

Dissenyador de moda.

Mario Salafranca.

Un espai per a l'excel·lència

Maria Cano, Melanie Sánchez

Des de fa dos anys els millors estudiants de l'Honori gaudeixen d'un Espai Virtual d'Excel·lència.

L'Aula d'Excel·lència del curs passat.

Per a formar part d'aquesta aula, el requisit essencial és tindre un 51% d'excel·lents en cada avaluació. No obstant, l'estància en aquesta aula no és permanent, sinó que depèn dels resultats acadèmics obtinguts en cada avaluació.

Dins d'aquesta aula, es realitzen certes activitats. Els tallers que es realitzen són de robòtica, música, literatura, gravats, astronomia, cultura clàssica i tecnologia, encara que l'any passat es van realitzar dos observacions astronòmiques i una eixida al teatre de Sagunt.

Els resultats de l'aula són qualificats de positius. El curs passat, va haver una millora acadèmica dels alumnes, amb 33 en la primera avaluació, 53 en la segona i al voltant de 70 en la tercera.

Aquest curs, el projecte continua vigent, amb 40 alumnes en la primera avaluació i amb l'expectativa que els resultats siguin igual o millor que els del curs passat.

Alumnes d'excel·lència, curs 2014-2015

ESO 1ª avaluació

1A Clara Canos Lopez

Jia Qui Zhu Wang

1B Natalia Adrian Castelló

El projecte de l'espai virtual d'excel·lència és una proposta de treball dirigida a la detecció i l'enriquiment d'alumnes excel·lents i d'altres capacitats, que té com a objectiu detectar i donar resposta educativa més adient per a l'alumnat amb alts rendiments i capacitats, generar un ambient d'enriquiment amb activitats d'ampliació, i aprofundir en l'aprenentatge. A més, pretén mantenir els alumnes informats de beques, ajudes, premis, concursos, etc. per a que puguin participar-hi i, sobretot, premiar l'esforç, el comportament i l'aprofitament escolar.

Aquest projecte va sorgir fa dos anys com a proposta de millora

d'alguns professors per a motivar als alumnes a continuar esforçant-se i treballant, així com per a encuriosir-los i donar-los preferència per a certes activitats, com ara, la Prova Cangur.

Com explica Mª Carmen, cap d'estudis de l' institut: 'En les institucions educatives, sempre es recolza als alumnes que no arriben a un mínim i se'ls motiva amb classes de reforç. No obstant, no ocorre el mateix amb els alumnes excel·lents i d'altres capacitats. Per aquest motiu, les hores que ens dóna la Administració dins del Programa Contracte, hem decidit emprar-les també en aquest nou projecte'.

Claudia García Diago
Elena Gutierrez Ruiz
Sandra Saura Cuenca
Andrea Vicent Mingarro

1C Nadia Gregori Galan
Llúcia Monferrer Llamas
Lorena Sáiz Segarra

1D Carlos Cañada Salvador
Adrian Portales Cuadra

1E Marc Climente Mars

2A Lara Mars Salvador

2B Miriam Diago Lopez

2C Irene Garcia Orega
Anna Peñarroja Sanchez
Claudia Sorribes Cerezuela

2D Carla Angel Planelles

2E Raul Escribano Fernandez
Alejandro Sastriques Rodríguez

3B Mario Andreu Villar

3D Paloma Abad Melia
Elena Herrero Garcia
Maria Landete Gonzalez
Jorge Martínez Garcia

4B Carlos Lopez Tarancon
David Ruiz Almoguera

Batxillerat 1ª avaluació

1A Maria Del Pilar Garcia Caro

1B Ivan Galas Martínez
Neus García Ferrís
Gema Gayete Domínguez

Lucia Mallenc Huertas
Àngel Moreno Marrama
Andrea Pedro Andrés
Ana Royo Marco

2A Gemma Abad Martinez
Aida Cantalejo Benítez

2B Sofia Estrems García
Alejandro Fenollosa Beltran

“M’agrada la música, llegir i vore futbol”

Laura Giménez Roselló,
Noelia Ferrite Sánchez. 4t A

Aida Cantalejo (Castelló, 1997), estudiant de 2on de Batxillerat del nostre centre, va resultar guanyadora a nivell de País Valencià del XV Concurs Hispanoamericà d'Ortografia i va participar en la final a Madrid, on va quedar entre el 7 i el 12. Ací ens en parla.

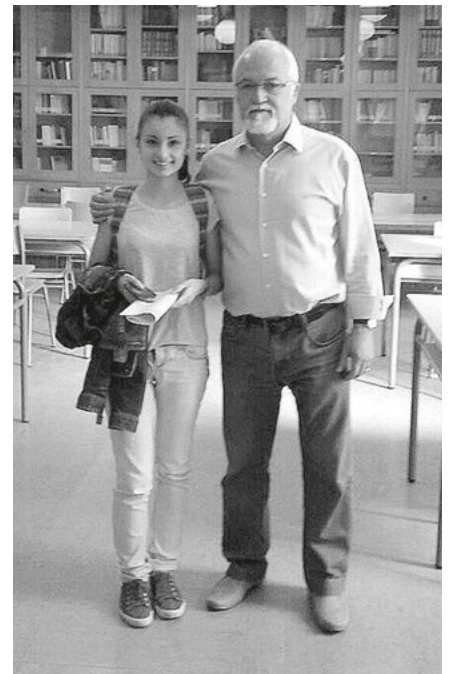
Q uins “hobbies” tens?
Les coses normals: escoltar música, llegir, vore futbol (perquè m’agrada molt el futbol) i no molt més.

► Com et vas preparar per a les proves?

El meu professor Fernando Garrido em va donar uns llibres que tenia ell d'ortografia on hi havien paraules i em va dir que no m'estudiés cap regla d'ortografia, que simplement mirara les paraules i aleshores vaig començar a llegir totes les paraules que tenia dificultat (de b, de v i tot això). Després, aquestes paraules me les anava apuntant. Tenia uns 15 o 20 fulls i ell, a part, anava llegint el diccionari i apuntant les paraules que veia més complicades i me les va donar a més de la meua llista. I res més: llegir moltes, moltes paraules.

► Com va ser l'experiència en les proves?

En la de la Comunitat, vam anar a l'institut Lluís Vives, de València, a la biblioteca de l'institut. Érem seixanta persones. En 3 fulls vam fer 3 proves diferents on ens anaven dictant: en el primer full, cinquanta paraules que eren amb dificultat de h, de g, j... i tot això; després, en el segon, ens

Aida Cantalejo Benítez i el seu professor Fernando Garrido a la prova de la Comunitat Valenciana.

van dictar 20 frases i en l'últim full, un text. Mentre ho dictaven no podíem corregir ni res, perquè anava tot molt ràpid i de seguida havíem d'entregar els fulls. Després vam sortir d'allà i ja aquell dia a la vesprada ja ens van dir com havíem quedat. A cadascun ens donaven una puntuació, ens ho corregien com si fos un examen, una nota sobre 10. Garrido va cridar a l'institut i quan ja sabia la nota em

va cridar a mi, i em va dir això, que havia quedat primera. A la Nacional, a Madrid, n'èrem dèneu en total, un per cada comunitat autònoma, però n'hi havia dos que no estaven. Estàvem tots en un hotel junts, els alumnes compartíem habitació amb un altre, i els professors anaven a part, sols. El primer dia que estàvem allà abans de la prova, ens van passejar per Madrid, ens van ensenyar part del Madrid literari i ens van ensenyar també un institut que és històric de Madrid, i després ja sopàvem tots junts a l'hotel. Al dia següent, al matí, ens van fer la prova. Hi havia gent de la Real Academia i gent que anava fent la prova, i ens van posar a tots en una taula allargada amb ordinadors, i estàvem al mig. Darrere la nostra havia com una espècie de grada, i allí s'assentava la gent que veia la prova. Estaven tots els professors i la gent que havia volgut anar, per exemple, els meus pares. En aquesta prova segons t'anaves equivocant, els que més errors tenien en aquesta ronda, ja s'eliminaven. Ens anaven dictant paraules o frases o el que fora, i ho escrivíem i teníem un temps, i quan el temps que tenia a l'ordinador s'acabava eixia el que havíem escrit nosaltres en unes pantalles, la gent que estava darrere ho podia veure, i el que veia eren els nostres errors i tot el que escrivíem. I després, acabava la ronda i el jurat deia qui tenia més errors i aquests no passaven a la següent ronda, ens donaven un aplaudiment i ens n'anàvem darrere. I ens assèiem en una cadira que posava el nom de la nostra Comunitat.

►Quina notes vas traure en les proves?

En la de la Comunitat un 9.6. En la Nacional no ho sé, perquè com era per rondes no hi havia nota.

►En quin lloc vas quedar en cada prova?

En la de la Comunitat, primera. I en la Nacional, només puc dir entre la

7 i la 12, no vos puc dir en concret perquè no ho sé.

►Quan de temps et vas preparar per a les proves?

Per a la de la Comunitat em vaig preparar molt més que per a la Nacional. Per a la de la Comunitat tenia temps i per les nits no tenia res a fer i em posava a mirar-m'ho. Però per a la Nacional tenia la setmana d'exàmens abans. Just quan acabava la setmana d'exàmens tenia un dia lliure i me n'anava a Madrid. Aleshores vaig estar estudiant per als exàmens aquella setmana i no vaig mirar res de res per a la prova Nacional, llevat d'aquell últim dia. I clar, com eixe últim dia ja tenia estudiat això de la Comunitat vaig repassar tot el que ja tenia i un poc més i ja està.

►Et va agradar l'experiència?

Sí molt, la de Madrid sobretot.

►Vols estudiar alguna cosa relacionada amb l'ortografia?

No sé el que vull estudiar, però una de les opcions que més m'agrada és per a ser professora de castellà, és a dir, Filologia Hispànica. Però encara no ho sé, ho tinc com a opció.

►Va ser iniciativa teua o del teu professor Garrido?

De Garrido. Va vindre a classe, ens ho va comentar i anava apuntant qui volia presentar-se. Jo no volia participar, però ell va insistir molt que jo participara.

►Quan t'ho va dir, què vas pensar?

Que bé, que podia provar, participar és l'important.

►T'imaginaves que anaves a arribar tan lluny?

No, per a res. En la fase d'ací de la Comunitat quan vam eixir de fer la

prova Garrido ja tenia les solucions perquè les van repartir en acabar, i el primer que vaig vore va ser on vaig fallar, que en realitat només eren 3 paraules, però no vaig mirar res més i l'únic que volia era quedar almenys la 30 dels 60 que érem perquè pensava que ho havia fet fatal.

►Vas conèixer a molta gent?

En la de la Comunitat no, perquè vam arribar, vam fer la prova i de seguida ens en vam anar, no vam parlar amb ningú. Però en la de Madrid sí, perquè estàvem tots en un hotel junts, compartíem habitació amb un company, menjàvem junts i com n'èrem menys parlaves més amb ells. Eren tots molt simpàtics i fins i tot vam fer un grup de Whatsapp.

►Com valores aquesta experiència?

Molt positiva, m'alegre molt d'haver participat. La veritat és que ara no ho valore tant però jo crec que en un futur ho valoraré més i tindrè aquell record d'anar a Madrid, conèixer gent nova, l'experiència...

►Com et vas sentir quan et van dir que passaves la prova de la Comunitat?

Doncs estava en casa i em va cridar Garrido i clar, jo no m'esperava quedar així. Jo pensava que m'havia eixit mal i la veritat és que no m'ho creia quan m'ho va dir. I tan jo com ma mare estàvem molt felices.

►I quan et van desqualificar de la Nacional?

En aquella prova ja era un poc per sort, perquè eren paraules molt difícils per a eliminar a gent i podies tindre la sort que conegueres les paraules o que no et sonaren de res. Però no res, molt bé, a més ja ens dúiem tots molt bé i no hi havia rivalitat. Es més, quan em van eliminar va ser més com "per fi, ja puc estar tranquil·la".

Una alumna de 10

Ximo Zorrilla, Alba Torres, Victor Sánchez

El passat 3 de novembre, la Conselleria d'educació, va concedir a Neus García Ferrís, alumna del nostre centre, un dels premis extraordinaris al rendiment acadèmic d'Educació Secundària Obligatoria atorgats al curs 2013-14.

► Com et vas assabentar de la notícia?

Va ser en plena setmana d'exàmens quan em vaig assabentar, recorde que en aquell moment estava realitzant l'examen de llengua i literatura castellana i quan vaig finalitzar l'examen va ser la meua mare qui em va donar la notícia.

► Com et vas sentir en assabentar-te de la notícia?

Vaig sentir una alegria enorme i estava molt nerviosa i emocionada a la vegada, no m'ho creia, però amb el pas dels minuts vaig haver de deixar les emocions, ja que anava a fer el següent examen del matí.

► Si t'han concedit aquest premi es per les teues bones notes, entenem per tant que dedicaràs molt de temps al estudi. Et lleva temps per a fer coses que t'agraden?

La veritat es que sí, moltes vegades m'he de quedar a casa estudiant en lloc d'eixir amb les meues amigues, o estar veient la televisió, però en fi, tot esforç té la seua recompensa.

► Que es el que et motiva dia a dia a ser tant costant?

El que em motiva són les ganes de descobrir noves coses sempre, i l'intent que faig sempre per

Neus García Ferrís.

aprendre'n de noves, a més sóc conscient que els estudis són la meua base per al futur i per a poder aconseguir allò que vull.

► Quines son les teues aficions?

El poc temps lliure que tinc el dedique a llegir llibres, jugar o escoltar tennis, que són les meues activitats favorites.

► Quin creus que serà el teu futur quan acabes batxillerat? I el teu futur pròxim?

M'agradaria seguir estudiant i anar a la universitat, possiblement curse un grau en medicina que es

el meu somni des de xicoteta. En resposta a la segona pregunta, la veritat és que estic molt emocionada ja que recentment acudiré a un examen d'excel·lència junt als meus companys Àngel Moreno i Ana Royo.

► T'agrada tot el que estudies o a voltes creus que alguna assignatura es innecessària?

Jo crec que totes les assignatures que cursem som necessàries per a tindre uns nocions bàsiques de coneixement, però, com a tot el mon, hi ha assignatures que m'agraden mes i d'altres que em resulten mes difícil.

► Ens podries dir quines son les que t'agraden i et resulten més difícils?

M'agrada física, química, biologia i anglés, i d'entre les mes difícils estan les que no son típiques de l'àmbit de les ciències com filosofia o història; a pesar d'açò procure esforçar-me al màxim en totes les assignatures.

► Has sigut sempre una bona estudiant?

Des de menuda he treballat molt per intentar aconseguir el que volia ja que els meus pares em van dir que per entrar a la carrera de medicina la nota és molt alta i que si volia aconseguir-ho m'hauria d'esforçar molt.

Rememorant la fàbrica Segarra

Javier Diago Ruiz i Manuel Cordero Gallego, 4t ESO A

Per a recordar l'època tan important de la Fàbrica Segarra en la Vall d'Uixó hem decidit conversar amb Dolores Roig, extreballadora.

Silvestre Segarra Bonig.

Els Inicis

La Fàbrica Segarra de la Vall d'Uixó (Castelló), va ser una empresa que va crear Silvestre Segarra en 1919. Silvestre Segarra Aragó va néixer el 20 de març de 1861, encara que no se'n conserven fonts. Sí es sap que en la seva joventut va aprendre l'ofici de sabater i que la seva família posseïa suficients terres com per accedir al mercat de la població amb garanties.

La construcció de la Fàbrica

La família Segarra va fer reformes a casa seua per integrar un taller d'espardenyes, aquest negoci va prosperar i la família va comprar l'edifici de l'antiga escola del poble a més d'un magatzem i els van transformar en la primera fàbrica que seria substituïda per una altra situada al carrer de la Cova Santa a 1921.

Es va començar la construcció de la "fàbrica central" a l'antiga carretera de Xilxes. En finalitzar la guerra es va reconstruir amb la mà d'obra d'uns cinc-cents treballadors i es va posar en marxa l'Escola d'Aprenents.

El conjunt d'edificis de la fàbrica

La fàbrica de calçats va ser construïda als afores de la població en 1933; durant la guerra va patir alguns desperfectes i va haver de ser reconstruïda, el 1940 la empresa tenia 14.272 m² dividits en set naus on es situaven des de tallers i magatzems als despatxos i sales de visites. Estava formada per:

-Clínica: la funció de la clínica era procurar que els treballadors de la fàbrica tingueren un bon estat físic. Es tractava d'un edifici inaugurat el 1944 i constava d'una estructura rectangular de crugies.

-Colònia Segarra: Al principi es tractava del projecte de construcció d'habitatges per als treballadors al costat de la fàbrica, en vistes al projecte de crear un barri de treballadors. En 1942 s'havia sol·licitat al Delegat Nacional de Sindicats per construir cent habitatges protegits. L'arquitecte del conjunt va ser Vicente Traver Tomàs que el 1943 en un solar contigu al nord de les fàbriques va començar la construcció dels habitatges que es situaven al voltant d'una zona central en la que es construiria l'església, les escoles i el cercle d'esbarjo.

Entrevista a Dolores Roig Badenes (78 anys)

Dolores Roig Badenes, ex-empleada de la fàbrica segarra.

► **En quin any vas començar a treballar en la Fàbrica Segarra?**

-Vaig començar a treballar en la fàbrica en el any 1949, quan tenia 12 anys.

► **Es guanyaven prou diners treballant en la Fàbrica?**

-Treballant no es guanyava prou per a una família, aleshores havia fer espardenyes per a poder guanyar uns diners extra per a l'economia de la casa.

► **Quantes hores i dies treballaves a la setmana?**

-Es treballava 8 hores, de dilluns a divendres. I hi havia dos tipus de horaris: un intensiu de 7.00 h a 15.00 h i un de jornada partida des de les 7.00 h a les 12.00 h amb un descans i continuàvem de 15.00 h fins a les 19.00 h.

► **Venia molta gent d'altres pobles del voltant a treballar en la Fàbrica Segarra?**

-Si sobretot venien d'Alfondegulla, Moncofa i la Vilavella. El trajecte el feien a peu, en bicicleta o en autobús. També gran part de esta gent va immigrar dels seus pobles nats per a instal·lar-se en La Vall i així treballar en la fàbrica.

- **El teu treball en què consistia?**

-Jo vaig fer de tot, tallar la pell a mà i a maquina, treballava la pell de bou, repuntava, ficava cordons, muntava les sabates... però en lo que vaig treballar més temps i m'agradava va ser fent els ulls a les botes.

- **Quin tipus de calçat fèieu en la fàbrica i a qui el veníeu?**

-El calçat principal era la bota militar i la veníem a l'exèrcit de Franco. També fèiem altre calçat com sabates de pell, sabates de serratge, sabates de luxe...

Un apunt de la vida rural

Irene Cervera, Marta Rebollar

La cooperativa de regs de la Vall organitza totalment el reg i després el distribueix entre els socis. Es va fundar l'any 1981, i el primer soci fundador va ser Jose Arnau Gregori. N'hem parlat amb Manuel Esteve, expresident.

Cooperativa de Regs de Vall d'Uixó.

La cooperativa s'organitza a través d'una junta general, on acudeixen tots els socis, i si algú té una queixa sobre algun regador o el que siga, va allí i ho diu, i es corregeix.

Cada propietari d'un hort pot anar i associar-se i la cooperativa li'l rega d'acord amb els torns que té establits segons la zona en la que estiga eixa finca.

La plantilla té un secretari i si és molt important, un encarregat de regs, i una fila de regadors que pot

administrar mil fanecades de reg, i puntualment contracten obrers per a reparacions de canonades i sèquies.

Entrevista a Manuel Esteve Fenollosa, expresident de la cooperativa

► **Està content amb tots els anys que ha treballat en la cooperativa?**

Sí, molt content perquè he entrat en el convenciment d'organitzar-la bé, i me la vaig deixar en el millor servici que jo he pogut, que era en l'ambició amb què jo entrava en ella.

► **La cooperativa t'ha aportat coses bones?**

Tot el que hem fet en la cooperativa ha sigut per a millorar el sistema de regs, millorar la qualitat per a tindre la major qualitat d'aigua possible i tindre prou aigua per a regar totes les fanecades i al menor preu possible.

► **I a nivell personal?**

A nivell personal allí jo no he buscat mai coses bones, he buscat coses bones per a tota la cooperativa i per al reg, per a que isca el més barat possible.

► **Què és el que destacaries de tots els anys treballant?**

-Com ja ho he explicat abans, la satisfacció del deure ben complit.

► **Alguna volta has tingut algun problema?**

-No, mai, cap. La cooperativa no crea problemes, el que fa es que els lleva.

► **Com han canviat les tècniques de treball des que començares fins que et jubilaras?**

-Sí que han canviat, perquè sempre evoluciona, i el que abans o feies a manta ara ho fas a màquina i lleva molt de temps. Abans una finca es regava amb una regadora, i ara han posat gomes, i es rega per goteig.

► **Has sigut president de la cooperativa durant 25 anys, quina era la teua faena?**

-La cooperativa té una junta rectora per a dirigir-la, és una junta de socis. El president té la obligació de reunir-los en una reunió setmanal per a tractar els problemes que poden sorgir buscant les bones solucions de la cooperativa i parlar les coses

Manuel Esteve Fenollosa, ex president de la cooperativa.

per a veure com es fan les coses en el pensar de tots per a que tot isca millor, i tots estiguen contents i verificar que tot el que es diga en la junta es complisca.

► **Estaves a gust en el teu càrrec?**

-Sí, molt a gust, si no, no haguera sigut tants anys, perquè es un càrrec que no guardes cap *perra*, i totes les setmanes reunions. Ho fas perquè vols, no et paguen.

► **Si no rebies diners, d'on treies els diners per a tirar la teua família endavant?**

-De la meua faena que jo feia per a mi, tenia una colla de fer ribassos.

► **Com vares aconseguir el teu lloc en la cooperativa?**

Jo vaig començar sent un vocal, ajudava a tot, tinc el número 4 de

soci. Després em varen nomenar president, i ho vaig acceptar. Buscaven un president en qui confiar, i eixe vaig ser jo, i les coses supose que anaven bé, perquè vaig estar 25 anys.

► **Sols s'aporta aigua al nostre poble?**

-Sí, perquè la cooperativa sols es de la Vall.

► **Quina maquinaria s'utilitza?**

-Es feia un clot, venien uns homes que estudien els subsòl, i on ells creien que hi havia aigua es feia un pou, fèiem un pou allí i quan trobàvem aigua paraven i instal·làvem un motor en una bomba per a treure l'aigua i poder regar (i un motor si l'aigua no arribava fins allí) les fanecades que teníem apuntades. Hi ha pous de 50,60,100 metres de fons. Quan s'acabava l'aigua el fèiem més fons, però ací tenim la desgràcia de que l'aigua ix salada, de la mar, i només afones, ix més salada, i quan estava massa salada fèiem un altre pou, i anàvem mesclant-la, i així així, fins a hui, que encara la trauen salada. Muntàvem un motor per a que xuplara eixa aigua, i posàvem unes canonades per a que portaren eixa aigua i el mateix motor l'impulsava per a que recorreguera tota la zona. I de l'aigua de la pluja hi ha bases que s'omplien. I de la font de Sant Josep, que eixa sí que era bona, perquè era dolça. I mesclàvem l'aigua salada i l'aigua dolça. I també hi ha depuradores, per a què les aigües brutes que ixen de cada casa es depuren i es depositen en una bassa i de'allí es va regant també, i eixes aigües abans de instal·lar cooperativa també s'utilitzaven per a regar.

Entreteniment abans de la tecnologia

Clara Ibáñez Aguilar i Eva Pascual López

Entre 1930 i 1950, la diversió era molt diferent a la de hui en dia. Ens aproximem als jocs d'aquella època.

Els més menuts jugaven al carrer, que eren molt diferents dels d'ara, ja que tot eren garroferes o carrers fets de terra. En aquella època no hi havia discoteques ni res paregut, així que els adolescents anaven amb els amics al Cine Espanya, molt característic de la Vall.

Els xics i les xiques jugaban a jocs molts diferents. Per exemple, els xics jugaven amb una pilota feta amb draps, ja que després de la guerra els pares no tenien diners per a comprar coses. També jugaven a un joc anomenat "Fendri". Aquest era un joc que consistia a colpejar amb un tros de ferro a uns cromos, situats dins d'un quadrat, i guanyava el que més cromos tirava fora del quadrat. El joc més famós era un en el que agafaves una roda o qualsevol altra cosa en forma

Tradicional Joc del sambori.

de cercle i amb un tros de ferro li pegaves voltes.

Les xiquetes jugaven al sambori, a saltar a la corda, amb nines, o a encistellar les boletes, primer de fang i després de cristall, dins d'un clot fet al sòl.

Encara que també hi havia jocs als que jugaven tots, com el parxís, a les cartes, a l'amagatall o al "bali". Aquest joc consistia en el següent: amb una fusta es feia com un cilindre, del tamany del dit polze, amb puntes més fines, i es copejava amb una pala també de fusta. El guanyador era el que més lluny tirava el cilindre.

En aquell temps, l'horari era molt diferent. En hivern, depenent de les famílies, les xiques, a les 5 de la vesprada o com a molt tard, les 9 de la nit, ja havien d'estar en casa, però els xics es quedaven un poc més tard. En estiu, es podien quedar fins a hora de sopar, i inclús "eixien a la fresqueta" com es segueix fent ara en alguns llocs. De més major, ja treballaven, inclús als 8 anys, alguns ja estaven treballant, aleshores necessitaven descansar i ja no tenien temps per a divertir-se. Perdien part de la seua infància.

El joc del bali.

El grafiti

Joan Miquel Lara
Enrique Rodríguez

A la Vall d'Uixó, com a tot arreu, hi ha un riquíssim patrimoni de pintades murals. Ací oferim un ampli reportatge gràfic del fenomen.

Un grafiti, segons ens diu la Viquipèdia, és un missatge escrit o una imatge pintada, o una barreja d'ambdues, generalment emprant pots de pintura amb aerosol i sobre un lloc visible pels vianants, com panys de paret, portes o monuments. Pot tenir una motivació de protesta política o social, especialment quan l'utilitzen moviments de joves. També n'hi ha que tenen motivacions artístiques, o simplement d'afirmació personal, com en el cas de les firmes pintades de forma repetida. El grafiti és un moviment que va sorgir en la dècada de 1970 a Nova York. Algú

va començar a escriure "TAKI" en el metro. Les seves signatures en el metro (que després i fins avui es coneixien com "tags") es van anar propagant i posant de moda fins que uns anys després ja hi havia un munt de gent pintant el metros novaiorquesos. Cada vegada hi havia més competició per veure qui pintava més i més gran fins que a algú se li va ocórrer fer les seves signatures fora del metro. Va ser aleshores quan va començar el veritable boom del grafit. A poc a poc les signatures es van anar convertint en peces més grans amb farcit, traç, ombres, etc.

El moviment s'estengué per tots els Estats Units. Quan les autoritats es van cansar i van començar a posar vigilància, la cosa va sortir del metro i ja no sol s'atacava això sinó parets, cartells, etc. El grafit cada vegada va evolucionar més i més creant un veritable moviment underground estès per tot el món. El grafit actualment abasta des de grans murals de molts colors que són veritables obres d'art a pintades en el metro de qualsevol ciutat.

Ací reproduïm molts dels que hem trobat als carrers del nostre poble.

Lloc: Calle en Miquel V Arnau Abad
Autor: ADN

Lloc: Carrer n'Octavi Ten i Orença
Autor: (desconegut)

Lloc: Carrer n'Octavi Ten i Orenga
Autor: (desconegut)

Lloc: Av. Agricultor
Autor: (desconegut)

Lloc: 3 Av. Corts Valencianes
Autor: (desconegut)

Lloc: Av. Agricultor
Autor: ADN

Lloc: Av. Agricultor
Autor: (desconegut)

Lloc: Av. Agricultor
Autor: ASKO

Lloc: 2 Carrer de Francisco Fuertes Antonino
Autor: (desconegut)

Lloc: 3 Av. Corts Valencianes
Autor: (desconegut)

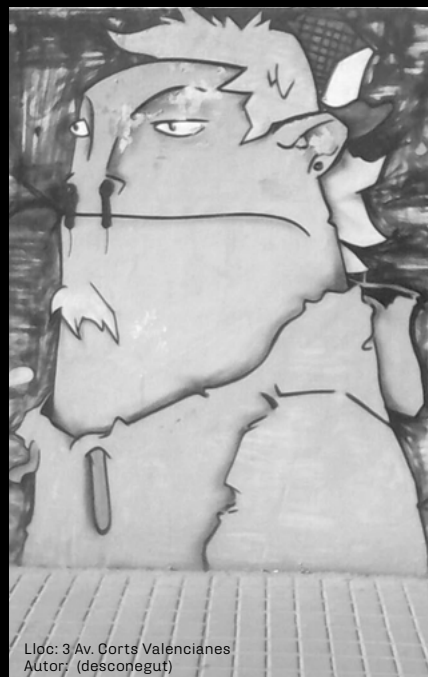
Lloc: 2 Carrer de Francisco Fuertes Antonino
Autor: (desconegut)

Lloc: 2 Carrer de Francisco Fuertes Antonino
Autor: (desconegut)

Lloc: Av. Agricultor
Autor: Side

Lloc: 3 Av. Corts Valencianes
Autor: (desconegut)

Lloc: 2 Carrer de Francisco Fuertes Antonino
Autor: ALK

Lloc: 2 Carrer de Francisco Fuertes Antonino
Autor: (desconegut)

Lloc: 2 Carrer de Francisco Fuertes Antonino
Autor: (desconegut)

Lloc: Av. Agricultor
Autor: (desconegut)

Lloc: 3 Av. Corts Valencianes
Autor: (desconegut)

La saviesa en un clic L'IE

El Departament de Filosofia de l'Honori ha organitzat un concurs de fotofilosofia que ha tingut molt d'èxit entre els estudiants. Estos són els guanyadors.

1r Premi ESO

Jorge Martínez - 3r ESO D

«Espere que la meua determinació reste ferma fins que li plaga a la parca inexorable tallar el fil de la meua vida, per a un destí millor o pitjor».

3r Premi ESO

Nerea Sorribes - 3r ESO PDC

«Som antiherois de la nostra pròpia història».

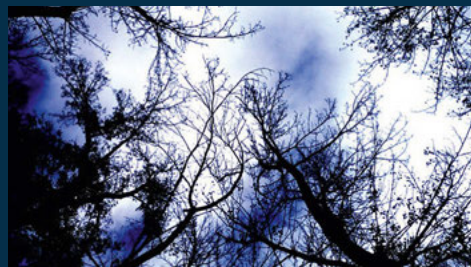

1r Premi Batxillerat

Raquel Caballero - 2n Bat A

«Realitat autodestructiva.

No ho veiem o no ho volem vore?».

2n Premi ESO

Paloma Abad - 3r ESO D

«A vegades, la nostra destinació s'assembla a un arbre fruïter a l'hivern. Qui pensaria que d'aquestes branques sortiran brots verds i floriran?»

Mes esperem que així sigui, i sabem que així serà».

Sebastià

Sebastià Martínez Vicent (la Vilavella, 1973) és auxiliar administratiu al nostre institut des de l'any 2010. Està casat i té una xiqueta de set anys. No ha conegut l'Honori vell, aquell temps feliç en què teníem un centre de rajola i no provisional, així que ha desenvolupat tot la seua faena en les aules prefabricades actuals.

Sebastià va estudiar Formació Professional (FP) de la rama administrativa a Nules i FP de segon grau d'informàtica de gestió a Castelló. Mentre feia això, es preparava oposicions de tot el que podia: d'ajuntaments, biblioteca, universitat o el que fora. Després es va centrar a estudiar en les oposicions d'administratiu de la Generalitat. A la primera convocatòria va suspendre però va tindre la sort d'entrar en borsa de treball i va anar a l'Institut Valencià de la Joventut (IVAJ). Al 2004 es va presentar per segona vegada a les oposicions d'auxiliar i ja va aprovar. Mentre li treien la plaça a l'IVAJ va treballar a una empresa del grup Porcelanosa anomenada Butch, també com a administratiu. Més tard va passar a l'institut de secundària Broch i Llop de Vila-real, va tornar a l'IVAJ i finalment ja va recalcar a l'Honori, des de novembre del 2010. Confessa que li agrada més l'administració que l'empresa privada, per l'horari. A la privada treballava fins dissabtes i no tenia temps de res.

Del seu treball actual, el que menys li agrada són els expedients disciplinaris dels alumnes, però fora d'això no li desagrada cap tasca administrativa. L'època de l'any en què més faena hi

Sebastià Martínez Vicent.

Sebastià de xicotet.

ha és setembre, perquè en un temps molt curt s'han d'arranjar totes les matrícules. En els mesos que no hi ha tanta faena es treballa en els expedients dels alumnes. De cada alumne es guarda tot durant cinc anys, i després es guarda només la fitxa personal de cada u i l'expedient acadèmic.

Sebastià explica que, de no ser administratiu, li hauria agradat ser professor. Si no ho va ser és perquè en el seu moment els seus amics estudiaven FP i després van fer junts les oposicions, i així ho va fer ell. Ell creu, però, que professors i alumnes valoren la faena de secretaria, perquè sense això el centre no podria funcionar.

De vindre de la Vilavella en cotxe cada dia, opina que preferiria viure més a prop i vindre a peu. Quan la seua plaça va entrar a concurs va demanar centres a prop de casa, perquè quan treballava a Castelló aparcar, per exemple, era un problema. Ara ho té millor, sobretot en la qüestió d'aparcar, però preferiria treballar a la Vilavella. Això no és possible, però, i com a molt prop hauria d'estar a Nules.

Li preguntem si la faena de secretaria no és un poc mecànica, però pensa que no, perquè cada temporada té la seua rutina

i no es fa avorrit. Tots els expedients estan físicament en els arxivadors de secretaria, però des dels últims anys tota la informació està informatitzada en un programa que es diu Itaca, i així no hi ha perill que es perda. Fins i tot el programa té una aplicació per a què els pares puguin mirar les faltes i les notes.